

MAIALEN ARTEAGA
KAZETARIA

Handia

Euskal Herriak aurrera egin nahi du. Euskal Herriko agenda soziopolitiko-a begiratu besterik ez dago herri honek zein norabidetan arraun egiten duen jakiteko. Bost urteko prozesu luze baten ostean, joan den irailaren 30ean atxilotu zituzten azkenik Aitor eta Galder gazte militantek. Zahar usaina zerrien irudiak utzi zizkigun egun hark, eta bi lagun falta ditugu orain txalupan arraunean. Gure herriaren ziabogan irudi batzuek lekurik ez izatea nahiko genukeen arren, oraindik ere milaka trikimailu eta egitura dituzte aurrera egiteko gure nahi kolektiboa oztopatzeko. Irudi gogorak utzi zizkigun irailaren 30ak, bai, baina norabidean eta egiten ari garen horretan berresteko beste hainbat argazki ere bai. Irudi itxaropentsu horiek ez dira ezerezetik, bat-batean, sortutako eztanda baten ondorio. Su txikitant, epeletan, arnasa eta begirada luzez ondutakoaren erakusle dira.

Ikasturte politikoa hasi besterik ez da egin, eta irailak dagoeneko titular ugari utzi dizkigu. Eleaniztasuna mehatxutzat duen kongresu bat, estatu plurinazionalaren argazkiarekin ezikusiarrena egiten ari den eskuineko mugimendua... Baina Madrileko aulkietatik haratago ere bada berotzen ari den taupada bat, gainontzeko gutxian irradiatzen duena. Datozen

hilabeteen errebaso txiki bat: urriaren 13tik 15era Euskal Herriko neska* gazteak Usurbilen bilduko gara ikasturteko erronkak zehaztu eta Greba Feminista Orokorra gure subjektu politikotik irakurtzeko. Urriaren 25ean, greba egunak izango ditugu Bizkaiko, Gipuzkoako eta Arabako administrazio publikoan. Azaroaren 4an Euskalgintzaren Kontseiluak mobilizazioa deitu du euskaldunok jasaten ari garen oldarraldiari erantzun sendo bat emateko. Hortik bi astera, azaroaren 18an, Bilboko kaleak beteko ditugu berriro ezikusiarrenak egiten ari diren horiei Euskal Herria nazio bat dela erakusteko. Eta hilabete bukaeran, azaroaren 30ean, zaintza sistema publiko eta komunitarioa ardatz izango duen Greba Feminista Orokorra izango dugu Euskal Herrian. Horiek guztiak bi hilabeteetako hitzordu batzuk baino ez dira, beste hainbeste izango ditugu tokian toki.

Sentsazioa daukat batzuetan egunero koaren inertziak ez digula astirik ematen burua altxatu eta loratzen ari garenari erreparatzeko. Bada oraindik herri hau txikia dela dioenik, baina herri baten handitasuna kilometro karratuetan baino, beste neurgailu batzuen arabera neurtuko bagenu, gure herriaren adjektiboa bestelakoa litzateke. Handia da aurrera begira dabilen Euskal Herria. ●

ARANTZA GUTIERREZ
EHU-KO IRAKASLEA

Iruzurtiaren sindromea

Merezi ez duzun tokian zaude-la; zure lorpenetan zoriak tartea handia duela edo ez duzula maila ematen... Halako bizipenak daude iruzurtiaren sindromearen atzetik. Eta emakumeok pairatzen dugu neurri handi batean, baita unibertsitateko ikasgeletan ere. Hori da irakurri berri dudan ikerketa-lan baten ondorioa.

Ez nago ados, ordea, ikasgeletan emakumezkoen parte-hartze txikiagoak, tartea laburragoan hitz egiteak edo "ustedut", "nire iritzia da" eta halakoek segurtasun falta adierazten dutenik, sozializatze prozesuan herentzia moduan jaso dugun besteekiko begirunea eta elkarla-

neko komunikazioaren ondorioak direla baizik. Zalantza, beldurra edo, okerrago, ahuleziaren irakurketak soilik begirada androzentriko batetik azaltzen dira. Eta guk, emakumeok, barneratu ditugu.

Horregatik, lankide batek esan zidanean emakumeen parte-hartzea bultzatu asmoz, gelan hitz egitera publikoki gonbidatzen zituela, erantzun nion horrekin haiengan presioa areagotzen zuela, urduritasunari, irakaslearen espektatibei ez erantzuteko beldurra gehitzen baitzitzaion. Horren ordez, irakaslearen ardura da errefortzu positiboko neurriak hartzea, guk baitakigu iruzurra ez dela haiena. ●